

Bílá načechraná peřina

Bohumil Matějovský

Zasněžené pláně byly překrásné. Třpytily se v poledním slunci. Tak osamělé a neposkvrněné.

Tenhle pohled by zahřál u srdce každého.

Ale Richarda už ne. Ten měl téhle zimní romantiky, třpytivé krásy a především pak toho vlezlého chladu plné zuby. A to doslova. Ploužil se tou zasněženou krajinou už od rána a nemohl najít záchranu. Mlha se rozpadla teprve před hodinou. Do té doby se vlastně motal pořád jen na místě.

Auto zůstalo zapadlé kdesi v příkopu. Už ani nevěděl kde. Mobil nebyl k ničemu, v téhle části hor žádný signál nebyl a jak to pořád zkoušel znovu a znovu, vybil si nakonec baterku. A tak se vydal za záchranou po svých. Netušil, že by se mohl dostat do situace, kdy v téhle krajině nadobro uvízne a půjde mu o život. Tady přece není někde na Aljašce.

Jenomže teď už mu o život opravdu šlo.

Byl podchlazený, žíznivý, hladový. A celých deset hodin na nohách, protože nebylo kam si sednout, kde se schovat. A taky se už blížila tma. V tomhle období to šlo rychle – slunce sklouzlo za vrcholky a krajinu sevřelo mrazivé temno.

Proto se zaradoval, když ještě před tím, než z obzoru zmizely poslední zbytky slunečních paprsků, spatřil tu osamělou horskou chatu.

„Bože... Bože, děkuju,“ zamumlal zkřehlými ústy a začal se brodit sněhem k tomu obydlí.

Byla to vlastně docela malá chata a byla opuštěná.

Okenice zabeďněné, dveře zamčené. Zamčený byl i přilehlý přístavek, který zřejmě sloužil jako kůlna pro dřevo nebo nářadí.

Bylo pondělí. Dalo se čekat, že majitelé sem přijíždějí pouze na víkend. Nebo sem v zimě nejezdí vůbec a nechávají si to až na jaro a na léto.

Musel se však dostat dovnitř. Za tmy dál v cestě pokračovat nemohl. A zůstat v noci na mrazu taky ne.

Kopal do dveří, narážel do nich ramenem. Všiml si, že už byly po stranách dost poškozené. Jakoby se do nich dobýval už někdo před ním. Neměl však už sílu, aby dokázal jen tak vylomit dveře.

Nakonec našel vedle přístavku kus tyče, čouhající ze sněhu. Posloužila mu jako páčidlo.

Tak se dostal dovnitř.

Oddechl si. Teď už se mu nic stát nemohlo. Má kde přespat. A ráno, až si odpočine, vymyslí co dál. Možná se tu ti lidé ukážou. A když ne – vydá se znovu na cestu.

Pořád ho uklidňovala jedna a ta samá myšlenka.

Že tady není někde na Aljašce. Že odtud už k lidem nemůže být daleko.

Uvnitř chaty sice žádný luxus neobjevil a ani ho ostatně neočekával, ale měl konečně střechu nad hlavou. Byl chráněn před větrem a mrazem.

Nejprve chtěl zatopit v krbu, to byla jeho první myšlenka, ale ke svému zklamání tu neobjevil nic, čím by mohl oheň rozdělát. Žádné dřevo ani žádné sirky nebo zapalovač. Napadlo ho, že dřevo bude možná v tom přístavku, ale nechtěl se tam venku v té tmě a zimě znovu dobývat přes další zamčené dveře. Byl už opravdu na pokraji sil. Električka tu byla vypnutá. Jistič nenašel a tak se uvnitř chaty pohyboval po tmě.

Objevil tady místnost s postelí a skříň, v níž byly uložené deky. To mu stačilo. Na noc se zavrtá do dek a vydrží i bez ohně.

Pak začal pátrat po nějakém jídle a pití.

V maličké kuchyni téměř poslepu prošmejdil všechny zásuvky a poličky. Objevil konzervu s vepřovým masem. Pomocí nože ji otevřel a bez rozpaků snědl její obsah. Musel se obejít bez pečiva, žádné tu nebylo. Pak si otevřel sklenici s okurkami. Objevil ještě láhev s nějakým moštem, sáček s rýží a v nejhornější polici pak sklenici s marmeládou a sklenici sušených hub. Do toho už se ale nepouštěl, jen se trochu napil moštu a šel spát.

Potřeboval především odpočinek a spánek. Prohřát se a nabrat síly na ráno.

Nejprve se zabalil do několika dek. Vypadal jako nějaká motýlí larva, která tu hodlá přečkat do jara. Pak si uvědomil, že se vůbec nepodíval do peřináku. Tak se rozbalil, vylezl z postele a o chvíli později už ji vytahoval. Tu krásnou načechranou bílou peřinu. Voněla dřevem. Znovu se zamotal do dek a peřinu si hodil navrch. Bylo to bez chyby.

Za stěnami chaty kvílela meluzína.

Přemýšlel, jestli ho už někdo hledá. Ale obával se, že spíš ne. Řekl přece, že bude pár dnů pryč a že se ozve sám.

Leda by někdo objevil jeho odstavené auto. Jenže jak to tak v téhle zdivočelé době chodí – případný nálezce by mu to auto možná spíš vykradl nebo rovnou odtáhl, než aby přivolával policii. Zdaleka ne všichni lidé jsou ochotni pomoci někomu v nouzi.

Tak přemýšlel a poslouchal to kvílení zimní noci, která drásala ledovými drápy okenice a dobývala se k němu dovnitř. Když se víchř chvílemi uklidnil, měl zase pocit, že odněkud slyší šramot. Jakoby pod postelí běhaly myši.

Tak zavřel oči a snažil se usnout. V zábalu dek, završených peřinou, mu bylo dobře.

Nakonec usnul hlubokým spánkem.

Když se probudil, byla ještě tma. Brzy si však uvědomil, že je to jen tím, že je chata zabeďněná. Když otevřel vypáčené dveře, oslepil ho ostrý sluneční svít.

Bylo určitě už nejméně poledne. Tak dlouho vydržel spát.

Pláně, táhnoucí se od chaty, se třpytily ve své panenské čistotě. Nikde ani náznak po přítomnosti nějakých lidí.

Bylo mu jasné, že tady se nikoho nedočká. To by se tu mohl schovávat taky do jara. Opravdu jako nějaký zakuklený motýl. Ovšem do jara by se zdejšími zásobami jídla nevydržel.

Tak se rozhodl vydat se znovu na cestu. Hned teď, aby na to měl celý den a nemusel se nijak honit. Půjde zkrátka pořád dolů. Do údolí. Až někam dojde.

Cítil se odpočatý, silný a vrátil se mu optimismus. Jednou budu na tohle dobrodružství s úsměvem vzpomínat a přidávat ho ve společnosti k lepšímu, pomyslel si.

Znovu se trochu napil z láhve s moštem. Pak neodolal a snědl marmeládu z té malé skleničky. Tím zahnal z nejhoršího svůj hlad. Nakonec vystrachal v jedné zásuvce papír a tužku.

Rozhodl se nechat tu vzkaz.

OMLOUVÁM SE, ŽE JSEM VNIKL NÁSILÍM DO VAŠÍ CHATY, ALE BYL JSEM OPRAVDU V NOUZI A MUSEL JSEM TADY STRÁVIT NOC. VŠE RÁD VYSVĚTLÍM A PONIČENÝ ZÁMEK SAMOZŘEJMĚ NAHRADÍM.

Pod to uvedl svůj telefonní kontakt. Předpokládal, že až si tohle budou majitelé chaty číst, bude už on dávno doma v teple. Na chvíli sice zaváhal – jestli to z jeho strany není až moc velká slušnost a vstřícnost, takhle se tu přiznávat a dávat na sebe číslo. Jestli nebude za blbce. Co když to ti majitelé zneužijí a budou pak na něm vymáhat úhradu škod, které ani nezpůsobil. Můžou tvrdit, že tu měli kdovíco a ono to zmizelo.

Tomu pokušení lístek zmuchlat a prostě jen odejít však nakonec odolal. Nebylo by to z jeho strany fér. Chata těch lidí mu bezpochyby zachránila život. V noci by venku asi nepřežil. Pokud mu tedy osud nabídl tuhle pomoc – jeho povinností bylo za to alespoň poděkovat.

Tak si upnul bundu až ke krku, naposledy se po chatě rozhlédl a pak se vydal dolů do údolí. K lidem.

Byl na cestě asi půl hodiny, když ho zastihla náhlá vánice.

Počasí v horách bylo opravdu nevyzpytatelné a on si ke své smůle vybral období jeho největších rozmarů. Chatu už dávno ztratil z dohledu a to, co snad mohlo připomínat jakousi cestu, zmizelo pod přívalem padajícího sněhu.

Bylo to k vzteku.

Brodil se závějí a proklínal sám sebe, že raději ještě nezůstal v chatě. Byl zase v situaci jako včera.

Jenomže vztek se náhle začal měnit v jakousi apatii. Lhostejnost. Malátnost.

Ten stav byl však kupodivu příjemný. Jakoby se najednou zbavil všech svých obav.

Nejprve si jenom sedl na bobek a díval se k mrazivému obzoru. Bylo mu čím dál příjemněji. Po chvíli si lehl do bílé sněhové peřiny. Byla tak krásně načechraná... a měkounká...

Ne. Vůbec mu nebyla zima.

A odkudsi zdálky jakoby k němu doléhal nějaký hukot. Ten hukot byl však také příjemný. Konejšivý. Připomínal zvuk vodopádů.

Nechápal, kde by se tu vzaly nějaké vodopády, ale bylo mu to v podstatě jedno. Trochu se mu sice točila hlava, přesto měl chuť se tomu všemu smát.

Tak se začal smát.

Dostal se k chatě až pozdě odpoledne. Musel použít sněhové řetězy, protože zase připadlo té bílé nadílky. Cestou ho zastihla vánice, ale než dojel k chatě, vyčásilo se.

Když objevil vypáčené dveře, zlostně sevřel ruce v pěst. Jen loni se mu sem vloupali třikrát. A pokaždé uvnitř nechali brajgl.

Do chaty vstupoval velice opatrně. Ten zloděj, nebo zloději, mohli být ještě uvnitř. V ruce přitom svíral svou plynovou pistoli. Bral ji sem do hor pokaždé s sebou.

Jak se záhy ujistil, chata byla prázdná.

Ulevilo se mu, když zjistil, že ten neznámý zloděj uvnitř nic neponičil. Jen nechal na posteli složené deky, bílou peřinu a na stole vyjedenou konzervu, skoro vypitou láhev moštu a skleničku od marmelády.

Od marmelády.

Nepamatoval si už přesně, co všechno do ní namíchal. Byla to především směs prášků na spaní a tak podobně. Nic, co by mělo případného strážníka zabít – jen by se po její konzumaci měl pořádně prospat. Možná i dva dny. A nakonec by to zakončil průjmem. To by ho mělo odnaučit vloupávat se do její chaty, pomyslel si, když tu marmeládu tehdy připravoval. Měl přitom strašný vztek a toužil po pomstě. Připadalo mu to samozřejmě humánnější než

tu instalovat nějaké utajené samostříly a podobně. Skleničku pak nastražil v lince. O téhle pasti věděl jen on. Nikdo jiný sem nejezdil. Už pár let žil sám.

Teď se na chvíli zaradoval, že se ten cizí vetřelec nechal nachytat. Že si pošmákl. Že nejspíš měl pár dnů těžkou hlavu.

Pak si všiml lístku na stole.

Když si ho přečetl, projela jím neblahá předtucha.

Vrátil se ke dveřím a zadíval se ven.

Kdy tady mohl být... včera... předevčírem? Nebo snad dnes?

Nevěděl. Žádné stopy tady nezůstaly.

Stále ho však svíral ten nepříjemný pocit. Že takhle to asi být nemělo.

Nakonec podlehl panice, vzal skleničku od marmelády a dal ji do tašky. Někde ji musí vyhodit. Nikdo nesmí vědět, že tu něco takového měl.

Pak si chvíli prohlížel ten vzkaz.

Mohl zkusit na to číslo zavolat. Zjistit, zda se odtud ten člověk dostal v pořádku domů.

Ale měl strach to udělat.

Tak lístek zmuchlal a strčil ho do kapsy.

No co... vždyť tady vlastně nikdo nebyl, snažil se uklidnit sám sebe a pak šel do přístavku pro nářadí, aby nějak opravil ty vylomené dveře.

Krajina, pokrytá sněhem, se po nedávné vánici znovu tak krásně třpytila.

A řady smrků hlídaly její klid.